

MEMORIU DE PREZENTARE
pentru
ACTUALIZARE PLAN URBANISTIC GENERAL
CONFORM ORDIN M.M.P. nr. 19 / 2010

afere
comunei ERNEI

Localitățile ERNEI, DUMBRĂVIOARA,
CĂLUȘERI, ICLAND, SĂCĂRENI,
SÎNGERU DE PĂDURE,
Jud. Mureş

Elaborator:
S.C. ARHIGRAF S.R.L.
TÎRGU-MUREȘ

Beneficiar:
COMUNA ERNEI

Data:
APRILIE, 2016

MEMORIU DE PREZENTARE

Conform pct .2.1. din anexa (ghid metodologic) Ordin M.M.P. nr. 19 / 2010 pentru aprobarea Ghidului metodologic privind evaluarea adecvată a efectelor potențiale ale planului sau proiectelor asupra ariilor naturale protejate de interes comunitar

Cap. 2.1.2 Factorul de mediu - BIODIVERSITATE

a.) Descrierea succintă

Obiectivul prezentei lucrări reprezintă reactualizarea Planului Urbanistic General al comunei Ernei existent, elaborat în trimestrul IV al anului 2000 de către S.C. PROIECT S.A Tîrgu Mureş.

Comuna Ernei situată în județul Mureş, se întinde pe o suprafață de 6.778 Ha, se află la Nord Est de municipiul Tîrgu Mureş.

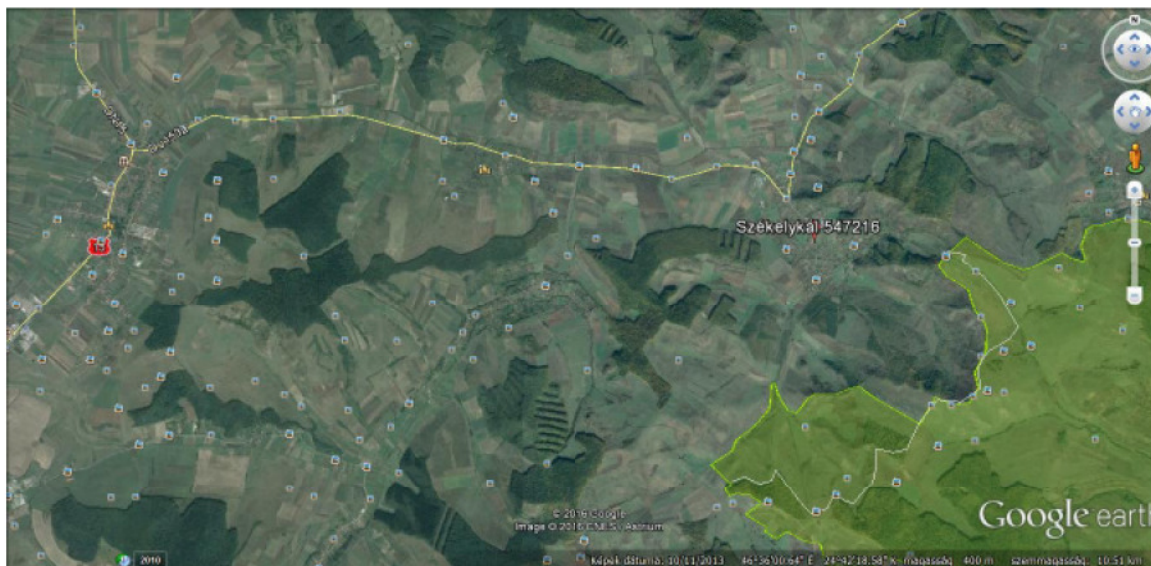
În actuala structură administrativă (U.A.T. Ernei), teritoriul comunei cuprinde 6 localități: Ernei (reședință de comună), Dumbrăvioara, Călușeri, Icland, Săcăreni și Sîngeru de Pădure.

Se prevede extinderea intravilanului localităților: de la 446,42 ha la 516,33 pentru localitatea Ernei, de la 220,60 ha la 251,83 ha pentru localitatea Dumbrăvioara, de la 131,82 ha la 136,12 ha pentru localitatea Călușeri, de la 54,99 ha la 64,64 ha pentru localitatea Icland, de la 80,42 ha la 87,28 ha pentru localitatea Săcăreni și de la 82,28 ha la 98,05 ha pentru Sîngeru de Pădure.

Intravilanul propus al localităților comunei Ernei (roșu) în raport cu situl ROSPA0028 (albastru)

Amplasamente

Suprafața UAT Ernei care se suprapune cu situl Natura 2000 ROSPA0028 (contur alb peste substart verde deschis)

Extinderea intravilanului localităților apropiate de situl ROSPA0028, se realizează cu suprafețe reduse: zona Călușeri cu 4,3 ha, zona Săcăreni cu 6,86 ha. Suprafața în extravilan din U.A.T. a comunei Ernei care se suprapune cu teritoriul sitului Natura 2000 ROSPA0028, este de 147,17Ha + 38,47Ha = 185,64 Ha (a se vedea planșa U 001.6).

ROSCI0154 extins - in zona lacurilor (balastiere vechi) – în întregime în extravilan (contur alb substart hasura)

Suprafața în extravilan din U.A.T. a comunei Ernei care se suprapune cu teritoriul sitului ROSCI0154 extins, este de 28,11Ha.

Nici unul dintre siturile protejate nu este afectat de intravilanele localităților comunei.

b.) Unitatea administrativ teritorială a comunei Ernei se află parțial în Situl Natura 2000 “**ROSPA0028 Dealurile Târnavelor - Valea Nirajului**” și în partea extinsă a sitului **ROSCI0154 Pădurea Glodeni** (conform **Ordin MMAP nr. 46/2016** - instituirea regimului de arie naturală protejată și declararea siturilor de importanță comunitară ca parte integrantă a rețelei ecologice europene Natura 2000 în România)

1. **Situl ROSPA0028 Dealurile Târnavelor - Valea Nirajului** a fost propus de către O.N.G. “Milvus”, are suprafața de 85217,2 ha și se întinde pe teritoriile administrative ale județelor Mureș și Harghita.

Habitat Corine LandCover:

Culturi (teren arabil) N12 211 - 213

Pășuni N14 231

Alte terenuri arabile N15 242, 243

Păduri de foioase N16 311

Vii și livezi N21 221, 222

Habitat de păduri (păduri în tranziție) N26 324

Aria este considerată ca fiind prioritatea nr. 2 dintre cele 68 de situri SPA propuse de către Grupul Milvus în 22 de județe ale țării. Importanța desemnării SPA “ROSPA0028 Dealurile Târnavelor - Valea Nirajului” constă în: C1 - efective importante pe plan global - 1 specie: cristel de câmp (*Crex crex*); C6 - populații importante din specii amenințate la nivelul Uniunii Europene - 9 specii: acvila țipătoare mică (*Aquila pomarina*), viesparul (*Pernis apivorus*), barză neagră (*Ciconia nigra*), huhurez mare (*Strix uralensis*), cristelul de câmp (*Crex crex*), caprimulg (*Caprimulgus europaeus*), ciocănitoare de stejar (*Dendrocopos medius*) sfrânciocul roșiatic (*Lanius collurio*), ciocârlie de pădure (*Lullula arborea*), șoimul de iarnă (*Falco columbarius*) – iernat.

SPA “Dealurile Târnavelor - Valea Nirajului” se poate caracteriza prin lipsa aproape totală a arăturilor și prin abundența terenurilor semi-naturale - pajiști și fânețe extensive. Structura peisajului este mozaicată, constând din alternanța ariilor semi-naturale cu păduri de foioase, fânețe, pășuni și zone umede ceea ce rezultă într-o biodiversitate foarte ridicată. Impactul antropic este foarte scăzut, existând puține localități raportate la o întindere foarte mare. Această zonă este una dintre cele mai mari arii semi-naturale coerente - și probabil una dintre cele mai bine conservate - din regiunea biogeografică continentală din Transilvania. SPA „Dealurile Târnavelor - Valea Nirajului” găzduiește efective importante din speciile caracteristice acestei regiuni, de exemplu aici cuibărește o însemnată populație de acvilă țipătoare mică (*Aquila pomarina*) și de viespar (*Pernis apivorus*) din România, densitatea cea mai ridicată fiind atinsă în zona de vest a ariei. Efectivele de huhurez mare (*Strix uralensis*), caprimulg (*Caprimulgus europaeus*), ciocănitoare de stejar (*Dendrocopos medius*), ciocârlie de pădure (*Lullula arborea*) și sfrâncioc roșiatic (*Lanius collurio*) sunt și ele însemnate. Populația de cristel de câmp (*Crex crex*) nu numai că este semnificativă pe plan global (peste 20 de perechi), dar situează SPA „Dealurile Târnavelor - Valea Nirajului” și printre primele situri din România. Este de asemenea printre primele zece situri din țară pentru conservarea ghionoaiei sure (*Picus canus*).

Zonă caracteristică de deal care se situează de-a lungul râurilor Târnavă Mică și Niraj. Peisajul are un aspect mozaicat, cu păduri de foioase, pajiști semi-naturale și terenuri agricole extensive. Impactul uman ca factor negativ apare în pe mod deosebit în practicarea agriculturii pe parcele mari, exploatarea

forestiere și construcțiile necontrolate. Deși este o zonă relativ des locuită, dispune de habitate valoroase și o biodiversitate bogată, reflectată în numărul mare de specii importante de păsări cu efective mari. Regiunea este importantă și pentru iernatul în număr mare a mai multor specii de păsări răpitoare, dintre care amintim șoimul de iarnă.

SPA „Dealurile Târnavelor - Valea Nirajului” este supus la un număr de impacte –vulnerabilități - din doar unele unele au legătură directă sau indirectă cu activitățile propuse.

Vulnerabilități:

1. intensificarea agriculturii – schimbarea metodelor de cultivare a terenurilor din cele tradiționale în agricultură intensivă, cu monoculturi mari, folosirea excesivă a chimicalelor, efectuarea lucrărilor numai cu utilaje și mașini
2. schimbarea habitatului semi-natural (fânețe, pășuni) datorită încetării activităților agricole cum ar fi cositul sau pășunatul
3. braconaj
4. desecarea zonelor umede prin canalizare de-a lungul râurilor, pe zone de șes
5. cositul în perioada de cuibărire
6. distrugerea cuiburilor, a pontei sau a puilor
7. deranjarea păsărilor în timpul cuibăritului (colonii de stârci și ciori)
8. cositul prea timpuriu (ex. poate distruge poantele de cristel de câmp)
9. arderea vegetației (a miriștii și a pârluagelor)
10. scoaterea puilor pentru comerț ilegal
11. folosirea pesticidelor
12. reglarea cursurilor râurilor
13. electrocutare și coliziune în linii electrice
14. prinderea păsărilor cu capcane
15. practicarea sporturilor extreme: enduro, motor de cross, mașini de teren
16. înmulțirea necontrolată a speciilor invazive
17. defrișările, tăierile ras și lucrările silvice care au ca rezultat tăierea arborilor pe suprafețe mari
18. tăierile selective a arborilor în vârstă sau a unor specii
19. adunarea lemnului pentru foc, culegerea de ciuperci
20. amenajări forestiere și tăieri în timpul cuibăritului speciilor periclitare
21. vânătoarea în timpul cuibăritului prin deranjul și zgomotul cauzat de către gonaci
22. vânătoarea în zona locurilor de cuibărire a speciilor periclitare
23. împăduririle zonelor naturale sau seminaturale (pășuni, fânețe etc.)
24. industrializare și creșterea zonelor urbane
25. schimbarea majoră a habitatului acvatic (ex. construirea barajelor)

26. lucrări îndelungate în vecinătatea cuibului în perioada de reproducere

Tip de proprietate: Proprietăți private și de stat.

Lista speciilor pentru care a fost propus SPA “Dealurile Târnavelor - Valea Nirajului”

Specii de păsări enumerate în anexa I a Directivei Consiliului 79/409/CEE

A229 Alcedo atthis

A255 Anthus campestris

A091 Aquila chrysaetos

A089 Aquila pomarina

A090 Aquila clanga

A222 Asio flammeus

A104 Bonasa bonasia

A215 Bubo bubo

A403 Buteo rufinus

A224 Caprimulgus europaeus

A031 Ciconia ciconia

A080 Circaetus gallicus

A081 Circus aeruginosus

A084 Circus pygargus

A082 Circus cyaneus

A122 Crex crex

A196 Chlidonias hybridus

A238 Dendrocopos medius

A239 Dendrocopos leucotos

A429 Dendrocopos syriacus

A236 Dryocopus martius

A379 Emberiza hortulana

A103 Falco peregrinus

A098 Falco columbarius

A321 Ficedula albicollis

A320 Ficedula parva

A092 Hieraaetus pennatus

A022 Ixobrychus minutus

A339 Lanius minor

A338 Lanius collurio
A246 Lullula arborea
A023 Nycticorax nycticorax
A072 Pernis apivorus
A234 Picus canus
A151 Philomachus pugnax
A220 Strix uralensis
A307 Sylvia nisoria
A166 Tringa glareola
A027 Egretta alba

Mai jos se va trata impactul posibil la nivelul speciilor de interes comunitar din aria protejată, cu detalierea speciilor care cuibăresc în zona Călușeri / suprafața sitului în apropierea intravilanului extins - sau pot apărea în zonă, desi nu au fost observate pe teren în timpul pregătirii prezentei documentații.

În cadrul fișei standard a sitului „Dealurile Târnavelor și Valea Nirajului” ROSPA0028, sunt menționate 39 specii de interes comunitar. Dintre speciile de păsări de interes comunitar au fost localizate numai 5 specii pe amplasament, având în vedere suprafața mică a acestuia. În apropierea amplasamentului sau pe amplasament - accidental pot fi observate încă 4 specii de interes comunitar care apar în fișa standard a sitului „Dealurile Târnavelor și Valea Nirajului” ROSPA0028.

Mai jos vor fi prezentate speciile observate și/sau care pot fi prezente pe amplasament, cu menționarea măsurilor de prevenire și ameliorare a impactului la speciile posibil afectate.

Pot fi întâlnite 4 specii care cuibăresc în zona Călușeri: *Aquila pomarina**, *Ciconia ciconia**, *Lanius collurio**, *Lanius minor** (o pereche), altă specie fiind frecvent întâlnită: *Crex crex**, cu frecvență redusă pot fi observate și *Circus aeruginosus**, *Pernis apivorus**, *Anthus campestris** și accidental *Buteo rufinus**.

Alte specii observate / pot fi intalnite in zonă: *Buteo buteo*, *Streptopelia turtur*, *Strix aluco*, *Merops apiaster***, *Dendrocopos major*, *Hirundo rustica*, *Erithacus rubecula***, *Turdus merula*, *Troglodytes troglodytes*, *Parus major*, *Sitta europaea***, *Pica pica*, *Garrulus glandarius*, *Corvus corax*, *Sturnus vulgaris*, *Passer domesticus*, *Passer montanus*, *Fringilla coelebs*, etc.

* specii din anexa I a Directivei Consiliului Europei 79/409 EEC

** specii din anexa 4B al O.U.G. 57/2007

Acvilă țipătoare mica - *Aquila pomarina*

Habitat: Cuibărește mai ales în păduri de foioase înconjurate de zone umede sau terenuri agricole cultivate în mod tradițional. În nordul și estul arealului preferă zone umede mai întinse și pădurile de câmpie, în Europa Centrală și de Est însă o întâlnim și la altitudini de până la 1800 m.

Ecologie: Specie migratoare, o întâlnim în locurile de cuibărit între aprilie și octombrie. Iernează în Africa, la sud de Sahara, în Etiopia și regiunea Transvaal. În perioada de migrație uneori se

adună în grupuri de până la 20 indivizi în locații bogate în hrană. Perechile deseori sosesc împreună la locul de cuibărit, unde se comportă foarte teritorial. Își construiesc cuibul în copaci, la circa 14-15 m de sol. Cuibul este construit din crengi, și camuflat cu frunze verzi. Își refolosesc cuibul de la un an la altul, deseori având 2 cuiburi în teritoriu. Femela depune 2 ouă, incubația durează până la 41 zile. Puii sunt hrăniți timp de 58 zile, apoi încă o lună după părăsirea cuibului. De obicei doar un pui supraviețuiește.

Acvila țipătoare mică se hrănește mai ales cu mamifere, dar prinde amfibieni, reptile și insecte, însă și păsări mici și de talie mijlocie. Caută hrana zburând și planând, deseori stă la pândă sau coboară la sol, unde se plimbă și pândește prada.

Distribuție: Această specie are o distribuție destul de restrânsă în Centrul și Estul Europei. După ultimele studii reiese că România găzduiește o populație importantă pe plan global. Cele mai bune habitate sunt în centrul și Estul Transilvaniei.

Populația din România: în prezent efectivul cuibăritor național este apreciat la 2500 - 2800 (26 % din populația UE).

Relevanța sitului pentru conservarea speciei: Aproximativ 2% din populația națională cuibărește în acest sit, astfel situl este nesemnificativ pe plan național din punct de vedere al speciei. Populația cuibăritoare din zonă nu este relevantă pe plan național.

Distribuția speciei în zona investiției: Specia cuibărește în zona studiată, în locurile unde găsește habitatul caracteristic.

Impactul activității propuse: având în vedere ca terenul din extravilanul comunei Ernei care se suprapune cu situl are suprafață relativ redusă față de suprafața totală a sitului – astfel procentul de teren din habitatul / zona de hrănire a speciei va fi relativ redus - prin respectarea măsurilor de conservare propuse în prezentul document, a reglementărilor privind conservarea speciilor de floră și faună, din Planul de management al sitului precum și din legislația de mediu actuală, impactul asupra speciei va fi redus.

Barză albă - *Ciconia ciconia* (Linnaeus, 1758) - White Stork

Descriere și identificare: Lungimea este de 100-115 cm, din care corpul aproximativ jumătate, anvergura e de 155-165 cm. Este o pasăre de apă mare, cu gâtul și picioarele lungi. Sexele sunt asemănătoare și nu există variații sezoniere.

Păsările adulte au corpul, gâtul, capul și coada albă, numai remigele și tectricele superioare sunt negre. Penele gâtului inferior și pieptului sunt alungite. Ciocul și picioarele sunt roșii.

Juvenilii se aseamănă adulților, doar ciocul și picioarele nu sunt roșu intens, sunt de culoare maro, care spre maturitate treptat se transformă în roșu.

Habitat: Trăiește în regiuni cu climat temperat sau mediteranean. Supraviețuirea pe termen lung a speciei depinde de menținerea în stare cât mai naturală a locurilor de hrănit preferate de berze – fânețe, pășune, pajiști umede, terenuri inundabile în apropierea locurilor de cuibărit. Poate fi prezent și în regiunile de stepă, sau în timpul iernării pe savană. Acceptă și habitatele umede secundare, cum sunt terenurile agricole irigate, lanuri de orez, etc. În Maroc cuibărește la altitudini de 2500 m, însă în Europa este rar peste 500 m.. La noi cuibărește aproape în exclusivitate în zone antropizate - pe șură, case, coșuri, clăie, pomi, ruine sau pe stânci. În ultimele 4 decenii au început să-și construiască cuibul pe stâlpi de joasă tensiune.

Distribuție: Barza albă este larg răspândită în întreaga Europă cu excepția Insulelor Britanice și țărilor nordice. Populații mai mari sunt în centrul și estul continentului, în Polonia, Belarusia, Ucraina, Lituania și în Spania. La noi este răspândită în toată țara, dar populații mai însemnate are în partea de vest a țării (jud. Satu-mare, Timiș, etc.) respectiv în sud-estul Transilvaniei (jud. Sibiu, Brașov, Harghita).

Populația europeană este de 180 000 – 220 000 de perechi, și este în creștere moderată. Conform ultimului recensământ sunt cca. 5500 perechi în țară. În România, datorită mai ales desecării excesive a zonelor umede în multe părți ale țării populația a suferit o diminuare accentuată.

Ecologie și comportament: Mănâncă în exclusivitate animale, pe care le prinde pe pajiști umede umblând prin iarbă. Prada mai mică este înghițită în întregime, animalele mai mari sunt făcute bucăți cu ciocul înainte de a fi mâncate. Este o pasăre diurnă, se hrănește singură, în perechi, în familie sau în cete mari, mai ales unde prada este concentrată.

Dieta este foarte variată, compoziția depinde de umiditatea zonei. În regiuni (sau ani) mai aride mănâncă în principal insecte și rozătoare, în condiții umede animale acvatică. Mănâncă insecte și larvele acestora (mai ales gândaci și lăcuste), amfibieni (broaște adulte), șerpi, șopârle, micromamifere (chițcani, șoareci, șobolani, hamsteri), râme. Uneori mănâncă și ouăle păsărilor clocitoare pe sol, moluște și crustacee, pești și scorpioni.

Este o specie gregară, mai ales în afara perioadei de cuibărit, când se adună în cete uneori alcătuite din sute de indivizi. Este monogamă, perechile de multe ori se formează doar pe durata reproducerii. Unele perechi se reproduc ani la șir la același cuib. În restul anului aceste perechi nu stau împreună, se întâlnesc în timpul pasajului de primăvară sau ajung separat la cuib în același timp. De multe ori masculul ajunge mai devreme (în aprilie), și începe singur renovarea și dezvoltarea cuibului. În general subadultii sosiți mai târziu încearcă să ocupe cuiburi deja ocupate, în asemenea cazuri perechea își apără agresiv teritoriul, de multe ori rezultând răni grave.

Au un ritual caracteristic de întâmpinare, își ridică și își „aruncă” capul în spate, apoi îl readuc în poziție normală, și îl mișcă sus-jos. Aceste mișcări sunt repetate de mai multe ori și sunt acompaniate de sunetul caracteristic berzelor făcut cu ciocul, „tocitul”. Depun 3-5 ouă, incubarea durează 33-34 de zile. Ambii părinți au grijă de pui până la părăsirea cuibului (în a doua jumătate a lunii iunie), după acesta juvenilii formează cete mai mari și se mișcă, se hrănesc în cadrul acestor grupuri. Prima împerechere de obicei este la vârsta de 4 ani, majoritatea păsărilor înainte maturității nici nu se întorc din Africa.

Măsuri generale de conservare necesare și aplicate

Este necesară conservarea pajiștilor, pășunilor umede, care se poate realiza prin conservarea practicilor agricole tradiționale, durabile. În România specia cuibărește în principal pe stâlpi de electricitate sau telefonice, adeseori cauzând scurtcircuite, lăsând fără electricitate mai multe gospodării. În alte cazuri din cauza instabilității cuibul cade de pe stâlp. Pentru prevenirea acestor evenimente aproape în toate județele din țară s-au montat pe stâlpi suporturi pentru cuib, astfel cuibul se poate construi mult mai stabil, și nu atinge firele.

O altă problemă, încă netratată este electrocutarea prin atingerea firelor de electricitate. Mortalitatea cauzată de electricitate în cadrul berzelor este foarte ridicată. Această problemă s-ar putea rezolva prin izolarea cablurilor electrice în apropierea stâlpilor și scoaterea din funcțiune a modelelor „ucigașe” de stâlpi de medie tensiune. Din păcate implementarea acestor metode întârzie din cauza costurilor ridicate.

Impactul activității propuse: având în vedere că terenul din extravilanul comunei Ernei care se suprapune cu situl are suprafață relativ redusă față de suprafața totală a sitului – astfel procentul de teren din habitatul/zona de hrănire a speciei va fi relativ redus, nu se preconizează activități/dezvoltare de infrastructură în zona sitului – astfel, prin respectarea măsurilor de conservare propuse în prezentul document, a reglementărilor privind conservarea speciilor de floră și faună, din Planul de management al sitului precum și din legislația de mediu actuală, impactul asupra speciei va fi redus.

Cristel de câmp - *Crex crex* (Linnaeus, 1758) - Corncrake

Descriere și identificare: are lungimea de 27-30 cm, anvergura e de 46-53 cm. Dimensiunile sunt asemănătoare cu cele ale unei potârniche mici și slabe. Penajul e maroniu cu un ruginiu pronunțat pe aripi, vizibil în special în zbor. Sexele sunt asemănătoare.

Partea dorsală a păsărilor adulte este maro-gri, centrele penelor sunt maro și negru, care formează linii longitudinale pe spate și scapulare. Fața e gri-albăstrui, tectricele auriculare, partea posterioară a gâtului și creștetul sunt maro pestriț cu negru. Aripa inferioară este roz-maroniu.

Juvenilii sunt un pic mai deschiși la culoare, cu o nuanță gălbuie mai pronunțată.

Cristelul de câmp are un sunet caracteristic, un strigăt puternic bisilabic „crre-crre” care poate fi auzit noaptea în lunile mai și iunie de la mari distanțe.

Habitat: este o specie cu distribuție largă, de la regiuni temperate continentale și oceanice până la cele boreale, de stepă, marginal mediteraneene. În principal cuibărește pe șes dar în habitat prielnic este prezent și la altitudini până la 1400 m. Evită apele stătătoare, mocirlele, marginile lacurilor sau râurilor, la fel nu preferă suprafețele deschise, pietroase, nisipoase etc. Preferă locurile umede, răcoroase cu vegetație ierboasă densă dar mai mică decât înălțimea sa. De multe ori cuibărește și pe terenuri agricole, în lanuri de cereale. În România cuibărește preponderent pe fânețe și pășuni însă în unele zone este prezent și în terenuri cultivate.

Distribuție: este o specie larg răspândită în Europa, populații însemnate sunt în Belarusia, Bulgaria, Cehia, Letonia, Polonia, România, Ucraina. În România este prezent atât în zonele de câmpie cât și în zonă de deal și mai ales depresiuni intra și extramontane. Populațiile cele mai însemnate se găsesc în zone, unde încă predomină agricultura tradițională extensivă pe terenuri ierboase umede.

Populația europeană a suferit un declin puternic între anii 1970-1990, cauzat probabil de accentuarea agriculturii și folosirea tehnicilor de cultivare intensivă și diminuarea habitatelor ierboase umede. În prezent pe continent cuibăresc 1,3-2 milioane de perechi (50-74% din populația mondială). Specia în unele țări este în declin, în alte țări se extinde, în ansamblu, pe plan european efectivul speciei fluctuează. Populația din România este apreciată între 44,000 – 60,000 de perechi, fiind foarte probabil existența unei supraevaluări semnificative în cazul acestei specii.

Măsuri generale de conservare necesare și aplicate

Cristelul de câmp este o specie periclitată pe plan global, astfel conservarea populației sănătoase din România are o importanță cheie. Principalul factor amenințător la adresa speciei este dispariția habitatelor adecvate, a pășunilor și fânețelor întinse. Motivele sunt complexe, pe de o parte schimbarea metodelor tradiționale de agricultură în metodele agriculturii intensive, care a dus la transformarea acestor câmpuri în terenuri agricole. Un alt motiv este oprirea pășunatului sau cositului. Ca urmare apare vegetația lemnoasă spontană, care treptat duce la împădurirea acestor habitate ierboase. Un al treilea motiv este schimbarea metodelor tradiționale de cosit. Cu noile coase motorizate mari suprafețe

pot fi cosite în timp scurt, astfel păsările aflate în aceste fânețe nu au unde să se refugieze, căzând pradă acestor mașini.

Este necesară sprijinirea de către stat a activităților care conservă aceste habitate ierboase în condiție cât mai apropiată de cea naturală. Astfel de metode sunt (pășunatul adecvat nu cel excesiv), cositul în afara perioadei de cuibărit (după luna iulie) și într-o formă care oferă posibilitate de a se refugia păsărilor respective, formele tradiționale și durabile de agricultură.

Impactul activității propuse: procentual suprafața terenului, obiect al amplasamentului este relativ redus față de suprafața habitatului speciei din situl Natura 2000, prin respectarea măsurilor de conservare, a reglementărilor privind conservarea speciilor de floră și faună, din Planul de management al sitului precum și din legislația de mediu actuală, impactul asupra speciei va fi relativ redus.

Sfrâncioc rosiatric – *Lanius collurio*

Habitat: Specia ocupa o gama larga de habitate preferând zonele deschise, adeseori cultivate, cu tufisuri cu spini si luminisuri. Alege pentru cuibarit zone unde se întind fânate, pasuni, câmpii umede si zone agricole, suficient de mari pentru procurarea hranei.

Ecologie: Este o specie migratoare, iernând în zona tropicala a Africii, în estul si sudul continentului. Primavara ajunge în România în aprilie - mai. Îsi construiește cuibul în desisuri la 0,5-2 m de sol în arbusti de Rosa, Prunus, Crataegus, etc. Depune 5-6 oua care variaza foarte mult ca si culoare: roz, brun, galbui, verzui, roscate stropite întotdeauna spre partea rotunda cu pete întunecate. Doar femela cloceste. Perechea depune 2-3 ponte pe an. Ca si celelalte specii de sfrâncioci, manifesta un pronuntat comportament de pasare rapitoare, iar hrana este diversificata, constând din insecte de talie mijlocie si mare (coleoptere), amfibieni, reptile (sopârle), chiar mamifere mici si pasari.

Distributie: Este o specie tipica stepii si silvostepii. În România o gasim în locuri deschise cu arbusti de Rosa, Prunus, si Crataegus, de multe ori si în preajma culturilor agricole. Niciodata nu poate fi gasit în interiorul padurilor.

Populatia din România: în prezent efectivul cuibaritor national este apreciat la 1.380.000 - 2.600.000 de perechi (43% din populatia UE).

Impactul activității propuse: procentual suprafața terenului, obiect al amplasamentului este relativ redusă față de suprafața habitatului speciei din situl Natura 2000, prin respectarea măsurilor de conservare, a reglementărilor privind conservarea speciilor de floră și faună, din Planul de management al sitului precum și din legislația de mediu actuală, impactul asupra speciei va fi relativ redus.

Sfrâncioc cu frunte neagra - *Lanius minor*

Habitat: Prefera habitatele deschise, unde gaseste pâlcuri de copaci, pasuni, mosaic de parcele cultivate. Cuibareste numai pe arbori, nu si în tufe. Deseori sta pe fire de telegraf. Necesita habitate cu un microclimat mai cald (mai secetos si cu mai multe ore de soare) decât celelalte specii de sfrâncioci, probabil datorita dietei formate din insecte mari.

Ecologie: Pasare migratoare, petrece lunile reci în partea de sud a Africii, unde a fost observata fie solitar, fie în grupuri mici. Se întoarce în zonele de cuibarit în grupuri mici, la începutul lunii mai. Cuibareste în strânsa vecinatate cu alte câteva perechi. Cuibul este construit în arbori, la înaltime medie. Singura ponta consta din 5-6 oua, pe care le cloceste doar femela timp de 15-16 zile. Puii sunt

hraniti de ambele sexe la cuib timp de 16-18 zile, dar si dupa ce puii parasesc cuibul. Se hranesc cu insecte, în special Coleoptere, pe care la prind stând la pândă pe o creanga, la 1-6 m deasupra solului. Spre deosebire de sfrânciocul rosiatic, rareori depoziteaza hrana în tepi.

Distributie: Specia a suferit un declin în ultimele decenii, probabil din cauza unor schimbari climatice; verile reci si ploioase afecteaza efectivele acestei specii, precum si folosirea pesticidelor si transformarea peisajului rural în monoculturi. Astazi o gasim în partea de sud al Europei centrale si de Est, respectiv în Asia Mica, dar peste tot în declin considerabil. În România cuibareste în zonele de câmpie si de deal. Prefera habitatele deschise, însorite cu pâlcuri de copaci.

Populatia din România: în prezent efectivul cuibaritor national este apreciat la 364000 - 857000 de perechi (97 % din populatia UE).

Impactul activitatii propuse: procentual suprafața terenului, obiect al amplasamentului este relativ redusă față de suprafața habitatului speciei din situl Natura 2000, prin respectarea măsurilor de conservare, a reglementărilor privind conservarea speciilor de floră și faună, din Planul de management al sitului precum și din legislația de mediu actuală, impactul asupra speciei va fi relativ redus.

Erete de stuf - *Circus aeruginosus*

Habitat: Are nevoie de zone umede unde vegetatia de stuf acopera suprafete întinse. Se stabileste lângă eleste, lacuri, ape curgatoare sau mlăștini, acolo unde este suficienta vegetatie de apa, dar nu sunt multi copaci. Ocolesc zonele împadurite, regiunile muntoase, desertele si regiunile aride unde nu sunt zone umede. Totusi adesea se hraneste în habitate de uscat, mai pe ales terenurile agricole si pajistile din jurul stufarisului unde cuibareste. Deseori nu are suficient spatiu si perechile se concentreaza în stufarisuri mici, si se hranesc pe terenurile agricole din jur.

Ecologie: Specie migratoare în afara populatiilor rezidente în tarile cu climat mediteranean sau tropical. Deseori pasarile din Europa de Vest ierneze în apropierea lacurilor care nu îngheata, mai ales în iernile mai calde. Migratia de toamna între august si noiembrie. Ierneze în Africa, de unde se întoarce în martie – aprilie. Cuibareste în stuf: la nivelul solului construiesc un cuib destul de mare din crengi, stuf si vegetatie ierboasa.

Cuibul e construit de femela, pe când masculul construiesc mai multe cuiburi false. O singura panta pe an alcatuita din 3-8 oua, clocite de catre femela timp de circa 38 zile, timp în care masculul aduce hrana la cuib. Capacitatea de zbor se dezvoltă dupa circa 35 zile, dar puii parasesc cuibul cu câteva zile înainte. Femela mai îngrijeste juveniile timp de 2 saptamâni. Eretii de stuf se hranesc cu mamifere si pasari de talie mica, oua, insect si ocazional amfibieni sau reptile. Vâneaza mai ales din zbor lent, cu batai de aripi tipice, la mica înaltime deasupra vegetatiei. Uneori ataca prada aflata în apa. De obicei va vâna cea mai abundenta prada.

Distributie: Larg raspândit în Palearcticul de Vest, Asia inclusiv Japonia între latitudinile 40-60 grade, respectiv Australia si insulele învecinate, si în insulele din Oceanul Indian. Nu ocupa regiunile nordice. În România mai ales în stufarisurile din zonele umede.

Populatia din România: estimata la 1700 – 2000 perechi.

Impactul activitatii propuse: având în vedere că se poate observa doar cu frecvență redusă în zona studiată iar procentual suprafața terenului - a amplasamentului este relativ redusă față de suprafața habitatului speciei din situl Natura 2000, prin respectarea măsurilor de conservare, a

reglementărilor privind conservarea speciilor de floră și faună, din Planul de management al sitului precum și din legislația de mediu actuală, impactul asupra speciei va fi redus.

Viespar - *Pernis apivorus*

Habitat: Cuibărește într-o gamă largă de habitate, în zonele temperate de la câmpie la munte, acolo unde condițiile favorizează dezvoltarea Hymenopterelelor. O întâlnim mai ales în păduri de foioase și de conifere, unde există luminișuri multe, sau terenuri favorabile de hrănire în apropiere.

Ecologie: Specie migratoare, la noi este oaspete de vară între mai și septembrie, ierneză în Africa ecvatorială și subecvatorială, unde se hrănește mai ales cu lăcuste. Depune o singură pontă pe an începând cu luna mai. Deseori se folosește de cuiburile părăsite de alte specii de răpitori sau ciori, dar poate construi și cuib nou. Cuibul este alcătuit din crengi, și de obicei la 10-20 m înălțime. Partea de sus a cuibului e mereu camuflată cu frunze verzi. Ambele sexe clocesc cele 2 ouă până la 37 zile. Masculul vânează, în timp ce femela împarte hrana puilor. Ambii pui se maturizează, și sunt hrăniți la cuib timp de circa 40 zile, și încă 10 zile revin la cuib pentru hrană. Puii devin independenți la vârsta de circa 75-100 zile. Se hrănesc mai ales cu insecte sociale din ordinul Hymenoptera, pe care le vânează fie stând la pândă, fie zburând după insecte și astfel găsim-le cuibul. Datorită unghiilor mai puțin îndoite ca și celelalte specii de pradă, sapă până la 40 cm adâncime după cuiburi de insecte. Consumă atât larvele, pupele, cât și insectele. Viespii nu le pot înțepta datorită penelor protectoare de pe cap și picioarelor puternice, cu solzi tari. Mai consumă amfibieni, reptile, mamifere mici și pui de păsări, chiar și ouă sau fructe. Deseori vânează umblând pe sol. Viesparul, deși foarte asemănător cu speciile de șorecari, mai ales cu șorecarul comun (juvenilii), nu este înrudit cu aceștia, ci mai degrabă cu speciile de gaie (Milvus). S-a sugerat că asemănarea ar fi de fapt un mimicru, o adaptare pentru a evita atacul uliilor porumbari, față de care șorecarii sunt mai protejați datorită ciocului și ghearelor mai puternice.

Distribuție: Aproape pe toată suprafața Europei, mai puțin în regiunile nordice. Deseori e greu de observat datorită faptului ca nu zboară mult. În România destul de comun.

Populația din România: în prezent efectivul cuibăritor național este apreciat la 2000- 2600 de perechi (ca. 5 % din populația UE).

Relevanța sitului pentru conservarea speciei: Aproximativ 4,5% din populația națională cuibărește în acest sit, astfel situl este printre Ariile de Protecție Specială Avifaunistică cele mai importante pentru această specie. Populația cuibăritoare din zonă este relevantă pe plan național.

Impactul activității propuse: având în vedere că se poate observa doar accidental/frecvență redusă în zona studiată iar procentual suprafața terenului - a amplasamentului este relativ redusă față de suprafața habitatului speciei din situl Natura 2000, prin respectarea măsurilor de conservare, a reglementărilor privind conservarea speciilor de floră și faună, din Planul de management al sitului precum și din legislația de mediu actuală, impactul asupra speciei va fi redus.

Fâsa de câmp - *Anthus campestris*

Habitat: Cuibărește în zone deschise, uscate, cu vegetație joasă, cu sol nisipos. În Europa este o specie de câmpie și deal, dar în regiunile sudice o găsim și deasupra limitei pădurii.

Ecologie: Specie migratoare. Ierneză în regiunea Sahel, la sud de Sahara, respectiv în Peninsula Arabă. Se întoarce în locurile de cuibarit la sfârșitul lunii aprilie. Are un comportament solitar în afara sezonului de reproducere. Se hrănește cu insecte pe care le prinde deplasându-se pe sol.

Uneori manâncă și seminte. În timpul cuibaritului este foarte teritorial, masculul cântă din zbor, ridicându-se vertical apoi zburând și planând undulat. Cuibul este construit pe sol, la baza unei plante, în desisul vegetației, de regula la baza unui tufis. Femela depune 4-5 ouă la mijlocul lunii mai. Clocitul durează 11-14 zile, puii părăsesc cuibul după 2 săptămâni. Perechea depune 1-2 ponte pe an. Distribuție: O găsim în regiunile mai calde ale Europei, dar înregistrează un declin în multe țări occidentale datorită practicilor agricole intensive. În România o găsim în zone de câmpie și de dealuri joase, acolo unde găsește pajisti deschise și înșorite.

Populația din România: în prezent efectivul cuibaritor national este apreciat la 150000 – 220000 de perechi (24 % din populația UE).

Impactul activității propuse: având în vedere că se poate observa doar cu frecvență redusă în zona studiată iar procentual suprafața terenului - a amplasamentului este relativ redusă față de suprafața habitatului speciei din situl Natura 2000, prin respectarea măsurilor de conservare, a reglementărilor privind conservarea speciilor de floră și faună, din Planul de management al sitului precum și din legislația de mediu actuală, impactul asupra speciei va fi redus.

2. Extravilanul UAT Ernei va cuprinde și o parte din suprafața extinsă a sitului Natura 2000, **ROSCI0154 Pădurea Glodeni** (februarie 2016).

Suprafața totală a sitului extins **ROSCI0154 Pădurea Glodeni** este de 1.172 ha, din care suprafața extinsă peste zonele umede din comuna Ernei este de 28,11 ha.

Coordonatele sitului: Longitudine 24.0160638
 Latitudine 46.0069777

Specii prevăzute la art. 4 din Directiva 2009/147/CE, specii enumerate în anexa II la Directiva 92/43/CEE

- *Bombina bombina*
- *Bombina variegata*
- *Triturus cristatus*
- *Triturus vulgaris (ampelensis)*
- *Hypodryas maturna*
- *Lucanus cervus*

Specii (care pot fi*) întâlnite în zona studiată

- *Bombina bombina**
- *Bombina variegata*
- *Triturus cristatus*
- *Triturus vulgaris (ampelensis)**

Alte specii întâlnite: *Helix pomatia*, *Rana esculenta (Pelophylax esculentus)*, *Rana temporaria (Pelophylax ridibundus)*, *Natrix natrix*, etc.

Buhai de baltă cu burta galbenă (*Bombina variegata*)

Specie din familia Discoglossidae, de 4-5 cm lungime, corpul este aplatizat, capul mare, mai lat decât lung, botul rotunjit. Pupila triunghiulară sau în formă de inimă. Cuta gulară slab conturată. Negii de pe partea dorsală, la masculi, au un spin cornos negru puternic, înconjurat de numeroși spini mici și ascuțiți. Negii nu sunt grupați sau dispuși simetric. Pielea pe abdomen aproape netedă. Pori mici, izolați, răspândiți și pe partea inferioară a membrilor și foarte numeroși pe talpa piciorului. Secreția glandulară este extrem de toxică. Spatele cafeniu-pământiu sau cenușiu, gălbui sau măsliniu mai mult sau mai puțin amestecat cu negru. Partea ventrală este netedă, de culoare galbenă sau roșie stridentă, cu pete negrii sau gri. Mormolocii au abdomenul cenușiu-albăstrui, împeștriat cu puncte mari, negre-albăstrui.

Habitat: Ocupă orice ochi de apă, preponderent bălți temporare, putându-se reproduce inclusiv în denivelări ale solului ce conțin un litru de apă, rezistent la apele puțin poluate și murdare. Se stabilește în orice băltoacă sau lac mai mic, în zona de șes, deal și munte, până la 1500-2000 m, evită însă apele curgătoare. De regulă nu o găsim în același habitat cu *Bombina bombina*, care preferă mai mult zonele de șes și este mai puțin tolerantă la condiții neoptime.

Ecologie: Este o specie cu activitate atât diurnă cât și nocturnă, preponderent acvatică, euritropă. Este sociabilă, foarte mulți indivizi de vârste diferite putând conviețui în bălți mici. Activi mai ales seara și dimineața, în timpul zilei se odihnesc plutind în apă. Prin octombrie - noiembrie se ascund în nămol sau se îngroapă în pământ, pentru iernare, de unde apar din nou în martie-aprilei. Imediat caută o baltă încă necolonizată de amfibieni. Masculii cântă mult și monoton, își semnalează prezența lor și prin crearea unor mici valuri la suprafața apei. Femelele se ghidează astfel, și găsesc locul de împerechere. Reproducerea are loc de mai multe ori, din aprilie până în iunie; la fiecare pontă, femela depune circa 100 de ouă, destul de mari, izolat sau în pachete ce cad la fundul apei, unde se lipesc de plante. Uneori când condițiile de mediu și hrană sunt favorabile, femela depune ouă de mai multe ori în cursul unei săptămâni. Capacitatea de a depune doar câteva ouă odată îi permite să valorifice pentru reproducere orice ochi de apă, fără ca un eventual eșec să fie prea costisitor din punct de vedere al efortului reproductiv. În anii ploioși, favorabili reproducerii, o pereche poate depune sute de ouă, diseminate în timp și spațiu, asigurând astfel condiții bune de supraviețuire pentru larve și limitând mult impactul prădătorismului. Hrana constă din insecte, viermi, moluște mici, terestre și acvatice.

Este o specie rezistentă și longevivă, iar secreția toxică a glandelor dorsale o protejează foarte bine de eventualii prădători. Se deplasează bine pe uscat putând coloniza rapid noile bălți apărute. Este printre primele specii de amfibieni ce ocupă zonele deteriorate în urma activităților umane (defrișări, construcții de drumuri, etc.) unde se formează bălți temporare.

Distribuție: Răspândită în vestul și centru Europei cu excepția peninsulei Iberice, Marii Britanii și Scandinaviei. Limita estică a arealului este reprezentată de Polonia, vestul Ucrainei, România, Bulgaria și Grecia. În România este prezentă pretutindeni în zona de deal și munte.

Măsuri de prevenire a impactului/deranjului: conservarea habitatelor specifice, ocrotirea speciei (informarea populației privind necesitatea ocrotirii).

Impact Obiectivul realizat nu va avea impact semnificativ asupra speciei.

Buhaiul cu burta rosie (*Bombina bombina*)

Este o specie răspândită din sud-estul și centrul Europei până la Munții Urali. În România se întâlnește pretutindeni în regiunile de câmpie; în Transilvania apare insular în regiunile de șes ale podișului, limita superioară de altitudine fiind 400 m.

Biotopul: în bazine statatoare mari și mici, permanente sau temporare (lacuri, balti) dar și ape curgătoare nu foarte mari unde se reproduce.

Corpul este de dimensiuni mici, cu lungimea de 4 - 5 cm, indelat, turtit. Capul este relativ mic cu lungimea aproximativ egală cu lățimea, botul rotunjit. Ochii sunt foarte proeminenți, având pupila rotundă sau sub formă de inimă. Tegumentul pe partea dorsală este foarte veruculos, acoperit cu numeroși negi, rotunzi sau ovali, având un punct negru central. Cuta gulară este distinctă. Pielea pe abdomen aproape netedă, cu granule prevăzute cu un punct negru central.

Coloritul spatelui este cenușiu, cenușiu-bej, negru-cenușiu sau brun-cenușiu (mai rar cu porțiuni colorate în verde-deschis), cu pete negre sau măslinii. Membrile anterioare și cele posterioare ca și degetele, vârgate închis transversal, vârful degetelor negre. Abdomenul negru-albăstrui cu galben-portocaliu până la roșu, cu pete mari, neregulate, portocalii sau roșii și cu puncte albe. De obicei predomină pigmentul închis.

Glandele veninoase din negii pielii secretă un lichid alb, vâscos, cu miros acid, iritant. Cu toate acestea șerpii de apă îl mănâncă. În caz de pericol se ascund în mlaștile de pe fundul apei. Dacă este surprins pe uscat, ia o poziție de apărare aposematică cu abdomenul viu colorat răsturnat în sus, corpul rigid, îndoit convex, picioarele anterioare acoperindu-i ochii; sensul acestui reflex este să simuleze moartea, fiind totodată și un semnal pentru eventualul predator că este o specie necomestibilă, veninoasă.

Masculii se deosebesc de femele prin corpul puțin mai scurt, capul mai lat, membre anterioare mai puternice și prin prezența a 2 saci vocali interni, care se văd de ambele părți ale capului în perioada de reproducere, când acești saci sunt umflați, și devin globulari și mai mari decât capul.

Reproducere: prin aprilie-mai; în condiții favorabile de mediu se poate repeta în august. În timpul reproducerii, masculii oracăie, în special seara și noaptea, în cor, într-un tempo caracteristic; femelele răspund prin sunete usoare, slabe. Ouăle (între 10-100 la o pontă) sunt depuse izolat sau în gramezi mici, fixate de obicei pe plante. După 8 - 9 zile apar mormolocii, care prin septembrie - octombrie devin broscute cu picioare dezvoltate, pierd coada și branhiile; după 1-3 ani devin maturi sexual. O femelă poate depune mai multe ponte pe an. Se hrănesc cu insecte, melci mici și viermi.

Măsuri de prevenire a impactului/deranjului: conservarea habitatelor specifice, ocrotirea speciei (informarea populației privind necesitatea ocrotirii).

Impact Obiectivul realizat nu va avea impact semnificativ asupra speciei

Triton cu creasta – *Triturus cristatus*

Este cea mai mare specie de triton din România, având dimensiuni de până la 16 cm, femelele fiind mai mari decât masculii. Corpul este robust, oval în secțiune. Capul este relativ lat, cu botul rotunjit și nu are santuri longitudinale. Lungimea cozii este mai mică sau egală cu a corpului. Pielea este rugoasă atât dorsal cât și ventral, presărată cu numeroase glande. Când se întind membrele de-a lungul corpului, degetele se ating.

Coloritul dorsal este brun închis spre negru, uneori cu nuanțe brun-roscate, cu pete negre, neregulate, de dimensiuni variabile. Pe lateral, inclusiv pe cap, sunt prezente puncte albe mai mult sau mai puțin numeroase. Coloritul ventral este galben până spre portocaliu, cu pete negre, neregulate, ce alcatuiesc un desen mozaicat. Gusa este colorată extrem de variabil, de la galben la negru, frecvent cu pete albe, de dimensiuni variabile. În perioada de reproducere masculii au o creastă dorsală înaltă și dintată, care începe din dreptul ochilor, lipsește în dreptul membrilor posterioare și se continuă apoi cu creastă caudală, la fel de bine dezvoltată dar lipsită de zimți. Pe laturile cozii este prezentă o dungă longitudinală lăță, alb-sidefiu. La femele porțiunea inferioară a cozii este colorată în galben spre portocaliu. Cloaca este umflată și neagră la masculi, mai ales în perioada de reproducere. La femele cloaca nu este umflată iar deschiderea cloacală este colorată în galben.

Habitat: Este o specie predominant acvatică, preferând ape stagnante mari și adânci, cu vegetație palustră. Deseori poate fi întâlnită în bazine artificiale (locuri de adapă, iazuri, piscine). În perioada de viață terestră preferă pajiștile umede. Datorită dimensiunilor mari nu se reproduce în balti temporare mici. Este frecvent în iazuri și lacuri, mai ales dacă există vegetație acvatică în care să se poată ascunde.

Ecologie: Pe uscat acești tritoni sunt ființe lente, ziua o petrec adăpostiți sub busteni, pietre, în desisul mușchilor, iar noaptea vânează răme, melci și insecte. Iarna o petrec adăpostiți, inactivi. Reproducerea are loc în martie, când animalele caută balti și mici lacuri, unde își dezvoltă caracterele sexuale secundare și devin formă acvatică. Fecundarea este internă iar transferul spermatoforului se realizează în urma unei parade sexuale complexe, fără amplex (partenerii nu se ating). Deși depune numeroase ouă (peste 100), multe nu se dezvoltă datorită unor frecvente mutații cromozomiale. Ouăle sunt mari, de 2-4 mm, de culoare albă. Larvele eclozează la 14 zile, au cca. 10 mm lungime și se hrănesc cu microorganisme acvatice. Parasesc apa la cca. 3 luni după eclozare. Adulții pot rămâne în apă până în mai-iunie, hrănindu-se atât cu crustacee mici, viermi dar și cu mormoloci și cu tritoni mai mici sau larve. Pe uscat poate fi găsit în vecinătatea apei.

Distribuție: Este răspândit în mare parte din Europa centrală și de nord, din nordul Franței și Marea Britanie până în munții Urali. În nord, în Scandinavia, ajunge până la paralela 65. Lipsește din Peninsula Iberică, Italia și, începând, cu Austria, nu este prezent la sud de Dunăre. În România este răspândit aproape pretutindeni. Lipsește din Dobrogea și lunca Dunării unde este înlocuit de *Triturus dobrogicus*. Este întâlnit la altitudini cuprinse între 100-1000 m. Populațiile sunt într-un declin accentuat pretutindeni în Europa în special datorită distrugerii habitatelor, introducerii de pești.

Măsuri de prevenire a impactului/deranjului: conservarea habitatelor specifice, ocrotirea speciei (informarea populației privind necesitatea ocrotirii).

Impact: Obiectivul realizat nu va avea impact semnificativ asupra speciei

Tritonul comun – *Triturus vulgaris ampelensis*

Habitat: Apare cel mai timpuriu primăvara, într-o foarte devreme în apă, din februarie chiar, întâi masculii apoi femelele. Perioada de reproducere durează până în aprilie-mai. Femelele depune peste 700 de ouă. Adulții părăsesc repede mediul acvatic. În lacurile și bălțile din zona de deal și munte ciclul este mult decalat.

Distribuție: Deși local multe populații sunt în declin numeric sau au dispărut, în ansamblu specia este nepericlitată. Este o specie euritropă fiind răspândită aproape peste tot, din Delta Dunării până la altitudinea de 1500 m. În general este însă o specie de șes. Se reproduce în orice ochi de apă,

indiferent de calitatea acestuia. Răspândită în cea mai mare parte a Europei, inclusiv peninsula Scandinavă, cu excepția sudului Franței, peninsulei Iberice, sudul Italiei și majoritatea insulelor din bazinul mediteranean. În Rusia ajunge până la munții Urali. Pătrunde și în Asia Mică. În România este răspândită pretutindeni până la altitudinea de 1000-1500 m.

Măsuri de prevenire a impactului/deranjului: conservarea habitatelor specifice, ocrotirea speciei (informarea populației privind necesitatea ocrotirii).

Impact: Obiectivul realizat nu va avea impact semnificativ asupra speciei.

Caracteristici generale ale sitului:

Clase habitate: Râuri, lacuri 3,72%

Mlaștini turbării 3,51 %

Culturi (teren arabil) 2,93%

Pășuni 4,08%

Alte terenuri arabile 10,14%

Păduri de foioase 75,29%

Vii și livezi 0,20%

Alte terenuri (localități, mine..) 0,13%

Starea habitatelor și speciilor este relativ bună, în urma deplasărilor pe teren fiind identificate impacturi climatice (cauzate în special de lipsa precipitațiilor, de temperaturile ridicate, etc.) dar și antropice (posibile exploatări, depozitare deșeuri – în zona fiind mai demult și o rampă de deșeuri - dezafectată, mai apar depuneri sporadice, s-au constatat incendieri ale vegetației, tăieri ale vegetației arbustive, etc.). Menținerea și asigurarea stării favorabile de conservare este în sarcina administratorului / custodelui sitului (Ocolul Silvic Tg. Mureș) în colaborare cu instituțiile abilitate.

Specii, habitate întâlnite pe teren:

Rana esculenta

Natrix natrix

Aquila pomarina

Stufăriș

Terenuri agricole cu perdele de protecție

Curs de apă (râul Mureș)

Apă stătătoare

Impact climatic (eutrofizări, colmatări, scăderea nivelului de apă datorită lipsei precipitațiilor,etc.)

Impact antropic (urme de excavari agregate, depozitare deseuri, tăierea vegetației lemnoase, incendierea terenului / vegetației, deversări de ape reziduale / poluare)

Măsuri de conservare

În vederea conservării speciilor mai sus-enumerate se vor respecta următoarele măsuri:

- Interzicerea vătămării sau recoltării neautorizate, sub orice formă a exemplarelor, ouălor, cuiburilor sau puilor speciilor de păsări sau alte animale (în special amfibieni).
- Combaterea braconajului – prin acțiuni de conștientizare, informare a populației;
- Interzicerea deranjului sau afectării zonelor de reproducere și odihnă a speciilor ocrotite;
- Interzicerea utilizării insecticidelor și a oricaror substanțe chimice în situri fără acordul administratorului;
- Evitarea activităților perturbante în perioada aprilie-iunie în zonele împădurite adiacente din sit;

- Este interzis folosirea de material saditor aparținând la specii adventive (neindigene) și/sau invazive în cazul creării de perdele de vegetație/acțiunilor de creștere a spațiilor verzi – în situri, pentru a reduce posibilitatea apariției speciilor adventive pe teritoriul SCI.
- Interzicerea reducerii suprafețelor – lucilor de apă
- Interzicerea extragerii de agregate minerale din lacuri și zonele umede adiacente
- Interzicerea tăierii, incendierii sau distrugerii vegetației din ariile protejate.
- Promovarea eco-didactică a zonei umede, prin amenajări sumare (panouri informative, descrierea speciilor, etc.)

c.) Justificare proiect

Proiectul propus nu are legătura și nu este necesar pentru managementul conservării ariei naturale protejate de interes comunitar, dar prin realizarea obiectivului – Plan Urbanistic General – se vor trasa liniile prioritare și se vor stabili obiectivele strategice care constituie baza dezvoltării durabile a zonei, va putea contribui într-o măsură mare la scăderea presiunii exercitate de localnici și a structurii construite asupra zonelor/resurselor naturale.

d.) Estimarea impacturilor pe termen scurt și lung cauzate de implementarea planului

Planul Urbanistic realizat prevede dezvoltarea suprafețelor construite/extinderea intravilanului, dar dezvoltările nu vizează siturile Natura 2000, nu generează fragmentări ale habitatelor și nu reprezintă presiuni semnificative asupra speciilor și ecosistemelor din siturile comunitare, astfel, din punct de vedere ecologic, habitatele întâlnite în situl ROSPA0028 precum și cele din ROSCI0154 nu vor fi afectate semnificativ și nici speciile enumerate, dezvoltările prevăzute de PUG fiind concentrate la marginea/în afara habitatelor .

- Având în vedere faptul că Planul Urbanistic General prevede extinderi ale intravilanului localităților pe suprafețe reduse, în afara siturilor Natura 2000, iar suprafața inclusă în intravilanul propus este redusă, considerăm că impactul asupra sitului Natura 2000, va fi redus.

- Speciile conservate și habitatele vor putea fi menținute în stare favorabilă de conservare, prin respectarea măsurilor propuse în prezenta documentație precum și a prevederilor din Planul de management al sitului (SPA), astfel considerăm că impactul pe termen scurt și mediu va fi minim.

Pe termen lung prognozăm existența următoarelor impacturi:

- Deși nu se prevăd dezvoltări infrastructurale pe teritoriile suprapuse cu siturile, pe suprafețele adiacente afectate de lucrările de construcții, în zonele de dezvoltare noi create prin extinderea intravilanului, după finalizarea lucrărilor, există posibilitatea apariției de plante invazive, care ar putea afecta ecosistemele naturale din apropiere. În cazul în care situația este monitorizată și au loc intervenții la timp, impactul poate fi considerat minim.

- Prin respectarea măsurilor de conservare minime și regulilor prevăzute în prezentul studiu cât și a Planului de management al sitului ROSPA0028, impactul pe termen lung asupra siturilor menționate va fi redus.

- Impactul datorat prezenței umane și dezvoltării infrastructurale în afara siturilor – va fi impact minim deoarece speciile din zonă sunt deja obișnuite cu prezența umană, fără a cauza un deranj semnificativ asupra speciilor și habitatelor comunitare.

Ca urmare, prin implementarea Obiectivului (PUG) nu se constată :

- afectarea semnificativă a speciilor de interes comunitar pentru care siturile Natura 2000 au fost desemnate
- distrugerea sau alterarea habitatelor speciilor de plante incluse în Cartea Roșie;
- distrugerea populației de plante sau animale de interes conservativ ridicat;
- modificări ale resurselor speciilor de plante cu importanță economică;
- degradarea florei din cauza factorilor fizici (lipsa luminii, compactarea solului, modificarea condițiilor hidrologice etc.),
- alterarea speciilor și populațiilor de păsări, mamifere, amfibieni, reptile, nevertebrate;
- dinamica resurselor de specii de animale sălbatice
- modificarea/reducerea spațiilor pentru adăposturi, de odihnă, hrană, creștere, contra frigului;
- alterarea sau modificarea speciilor de fungi/ciuperci; modificarea resurselor celor mai valoroase specii de ciuperci;
- pericolul distrugerii mediului natural în caz de accident;

Concluzie

Având în vedere că nu se prevăd activități de dezvoltare urbană în interiorul zonelor protejate, prin respectarea măsurilor de conservare propuse în prezentul document, a reglementărilor privind conservarea speciilor de floră și faună, din legislația actuală, **impactul asupra speciilor din siturile ROSPA0028 și ROSCI0154 va fi redus.**

Verificat,

Intocmit,
ecolog Szakács László